

DE STEMMEN VAN DE NATUUR

10 augustus 1956

Goedenavond vrienden,

Ook deze avond heb ik de taak u als inleiding te wijzen op onze gebreken. Eigenlijk zouden de mens en de geest dat meer moeten doen. Niet alleen maar op eigen goede kanten wijzen, maar ook op eigen gebreken. Dan sta je eerlijker tegenover elkaar en kun je dus elkaar ook zoveel beter begrijpen. Onze gebreken, waar wij, naar ik meen, nogal eerlijk voor uit komen, zijn wel hoofdzakelijk dat wij nog niet ver genoeg gekomen zijn. Wel zijn wij misschien heel wat verder dan sommigen onder u menen, maar toch niet ver genoeg. Wij moeten nog komen tot realisatie van de Ene Grote Waarheid, willen wij in staat zijn om zonder fouten, alles wetende en alles overziende een avond als deze te geven.

De vraag blijft natuurlijk, of wij in dat geval een dergelijke wijze van werken nog noodzakelijk zouden achten. Deze vraag kunnen wij nu niet beantwoorden. Hoe dit ook zij, in ieder geval kunnen wij op het ogenblik fouten maken, ook al doen wij ons best om dit zoveel mogelijk te voorkomen. Ook is het mogelijk, dat wij het antwoord op een bepaalde vraag niet weten, of een onderwerp niet helemaal beheersen. Juist omdat dit zo is, verwachten wij van u alle medewerking. Deze medewerking moet zeker niet bestaan in "ja" knikken. "Ja-knikkers" zijn er al te veel op de wereld. En heus niet alleen in het oliebedrijf. "Ja-knikken" moet u alleen maar doen, wanneer u zeker weet, dat het goed is en u zeker bent, dat u ons ook begrijpt. Bent u niet helemaal zeker van uw zaak, dan hopen wij, dat u eerst na zult gaan denken. Dan kunt u, wanneer u er zeker van bent dat het zó is en niet anders, voor u zelf altijd nog wel een klein knikje na geven.

Hiermede heb ik dan de inleiding weer uitgesproken. Voor onderwerp heb ik vanavond iets gekozen, dat enigszins in overeenstemming is met de stemming, die o.a. het medium deze avond heeft. Ik zou met u willen spreken over: De stemmen van de natuur.

Dat klinkt erg lyrisch. Als je zegt: "Stemmen van de natuur", dan denken de meeste mensen onmiddellijk aan vogels, die fluiten, aan een mekkerend lam, aan een geitje, aan de koeien in de wei. Kortom, aan alle dingen, die tot het leven van de dieren behoren. Zij vergeten dan maar liever, dat de natuur ook andere stemmen heeft. Wanneer de donder rolt, dan spreekt de natuur wel degelijk. Degene, die haar dan kan verstaan en niet slechts het fenomeen als fenomeen kan verklaren, maar ook het begrijpen als de uitdrukking van een toestand op en in de aarde, die leert hier uit zeer veel over kosmische waarden in de natuur. Wanneer de aarde beeft en scheurt, is dat voor de mensen verschrikkelijk. Wanneer een vulkaan lava braakt, en met een loeiend geraas iedereen uren ver in de omtrek haast verdooft, dan is dat voor de mensen niet prettig. Maar toch hebben die dingen iets te betekenen.

De natuur kan nu eenmaal niet spreken zoals een mens. In de eerste plaats is zij de uitdrukking van een wezen, dat daarvoor veel te groot is. De aarde kan niet, zoals de mensen onder elkaar wel doen: "Denk erom, ik heb er nu genoeg van". De aarde kan alleen maar protesteren met haar eigen wezen, met haar eigen stemmen. Omdat wij daarin zo veel verschillen zien van gebeuren en klank, gaan wij ons af vragen: "Is dit alles wel de stem van een wezen? Heeft de natuur nu één stem, of meerdere stemmen?"

Voor de mens en voor een deel van de geest ook nog, moeten wij spreken van de stemmen van de natuur. Want de natuur uit zich tegenover hen op geheel verschillende wijzen. Zij drukt zich uit in verband tot ons leven in zijn geestelijke en stoffelijke aspecten. Zij vertelt ons veel, wanneer wij haar maar kunnen begrijpen. Elke keer, wanneer zij spreekt, klinkt haar stem ons weer nieuw en anders. Soms verheft zij zelfs haar stem en is het voor ons, en zelfs rond ons, juist stil. U weet wel, een stilte met een zoemende ondertoon, zoals je wel op een warme zomermiddag kent. Wanneer je dan rustig op de aarde gaat liggen, is het, of er kracht in je lichaam trekt uit de grond. Het is na een tijdje te hebben gelegen en gerust dan net of de wereld er een beetje anders is uit gaan zien. Met de oren heeft dit niets te maken, maar toch heeft de natuur dan tot je gesproken. Zij heeft dan de eenheid tussen u en haar eigen wezen bevestigd. Er komt een storm opzetten. Met krakend geweld wordt al het dode, al het zwakke gebroken. Ook al wat niet buigen kan, breekt. Dat is een storm, meent u? Ja. Maar wij kunnen het ook anders

verstaan. Als een zegen van de aarde, dat op haar slechts kan bestaan, wat aanpassing als mogelijkheid in zich draagt en de grote krachten wil aanvaarden, die een aanpassing nu eenmaal vaak noodzakelijk maken. Een lyrische gedachte misschien om juist daarin een stem te willen horen. Maar als wij eens gaan kijken hoe die aarde reageert, wat die aarde doet, dan komen wij soms toch wel tot eigenaardige conclusies.

Er zijn mensen, die zich zo zeer in de gunst van God verheven achten, dat zij het aanvaarden van de aarde, de taak van het dienen en de naasteliefde wel eens heel ver vergeten. De storm brult, de dijken breken. Dan komt het water. Met donderende stem houdt de aarde haar strafpreek. Mensen zijn bezeten door haat. Zo zeer haten zij anderen, dat zij zouden willen doden tot al hun vijanden verzinken in een zee van bloed, zover zij niet al door hen gedood zijn. De aarde ziet dat een lange tijd aan. Maar dan..., ineens..., er begint iets te beven en te sidderen. De aarde huivert en huizen vallen om, kerken storten ineen. De mensen vluchten naar buiten toe en weten niet, waar zij zich zullen bergen. Al gauw wordt de aarde weer rustig. Maar even heeft zij haar schrikwekkende stem verheven en gezegd: "Denk erom, het geweld en de haat behoren niet bij kleine schepselen als mensen". Even, voor een paar dagen, heeft zij het dan uitgedrukt: "Dit is voor mij, aarde, niet aanvaardbaar!"

Ik moet toegeven, dat het niet prettig is voor de mensen, wanneer de aarde haar strafpreek houdt. Maar zij kan ook waarschuwen op zachtere wijze. Er is een atoomexplosie en het weertype verandert een beetje. Maar wat moet je daar nu van zeggen? Wat meer regen, of wat meer zon. Het weer is wel meer wisselvallig geweest. Toch heeft de aarde op deze wijze gezegd: "Denk erom, dergelijke dingen passen hier op deze wijze nog niet. Wees voorzichtig!" Wanneer de mens dat niet wil begrijpen, dan komen er de volgende keer stormen en cyclonen, zee- en aardbevingen. Dan zal die mens het wel moeten verstaan. En aanvaardt hij ook dan nog niet, dan zal die aarde de mensheid desnoods vernietigen. Men begrijpt dat meestal niet.

Ook kan de aarde je soms zo heerlijk moed in spreken. Wanneer je in een geladen sfeer leeft, wanneer het leven je te veel en te zwaar is, dan kan zelfs een zuchtje wind voldoende zijn om je wat te verfrissen en de dingen weer wat anders te zien. Ja, dan komen hier toch de poëtische kanten wel bij te pas. Of wij nu blijven bij Gorter met zijn "Nieuwe Lente en Nieuw Geluid" - in dubbele zin - of terug gaan naar de oudere dichters, waarvan er één zegt:

"Een vogel zong,
een toon sprak in mijn hart.
De ban van kou en haat,
die reeds lang in mij was
loste op en brak."

Rijmelarij misschien, maar toch ook de uitdrukking van dingen, die iedereen wel eens ervaart. De vogel schijnt ons misschien op zo'n ogenblik iets te zeggen. Maar in hoofdzaak is het toch wel de aarde, de natuur zelf, die tot ons spreekt.

Al het bijkomstige kunnen wij herleiden tot logische oorzaken. Daarvan kunnen wij zeggen; "Het is zo en zo". Neem bv. een onweer. Men kan zeggen: "Het ontstaat, want hier is een koudefront en daar een warmtefront. De wind heeft stof opgewarrend. De wolken raken onderkoeld en oververzadigd. Door wrijving ontstaat lading t.o.v. de aarde. De wrijvingselektriciteit wordt tot grote statische lading. Deze komt dan tot ontlading en wij hebben een onweer!" Juist natuurlijk en heel mooi. Haar hoe komt het dan, dat dit in de atmosfeer op kan treden. Een natuurwet, zegt u? Natuurlijk. Dat onweer is juist en gemakkelijk. Waar komt die natuurwet dan vandaan? Bestaat zij overal precies hetzelfde? Indien u hier "ja" zegt, dan denkt u dat. Maar u kunt het niet weten. Wel weet u, dat deze wet niet overal van toepassing is en dat zij op aarde van toepassing is onder bepaalde omstandigheden. Hoe het is op Mars en Venus, hoe het zal zijn op een ster ergens aan de andere kant van het Al, zal niemand u kunnen zeggen. Daar raadt men hoogstens naar.

Maar hier is het zo. Deze eigenschappen, deze kwaliteiten behoren in ieder geval aan de aarde. In normale omstandigheden kent de aarde krachtens deze wetten actie en reactie. Maar niet op een ontstellende wijze, met een kracht, die hele werelddelen kan vernietigen. Toch gebeurt het soms. De verklaring daarvoor zoekt men dan weer in de eigenschappen van de natuur. Men spreekt geleerd over spanningen in het innerlijke van de aarde. Maar hoe komen die spanningen er nu weer en dan juist op deze wijze? Wanneer ik zo door blijf vragen, dan komt er een punt, waar een ieder moet zeggen: "Ik weet het niet. Vragen zonder zelf een antwoord te willen zoeken, is wel heel gemakkelijk" De oude spreekwijze zegt ons al, dat een dwaas meer kan vragen, dan duizend wijzen kunnen beantwoorden. Wij hebben er hier nog niet zo erg veel van gemerkt, maar dat

komt dan misschien, omdat er te weinig aanwezig zijn. - Voor degene, die dat dáár denkt: Dit is geen honing smeren, hoor. Alleen maar een klein intermezzo.

Nu is er bij dit alles één punt, waar wij voortdurend aan moeten denken. Wij komen altijd weer voor een groot geheim te staan. Wij kunnen de aarde onderzoeken; wij kunnen classificeren en rubriceren, wij kunnen het ontstaan en werken van spanningen verklaren; wij kunnen een uitleg geven van alle ontwikkelingen van het planten- en dierenleven, maar waarom het zo is, waarom bij dezelfde waarden de ene keer dit optreedt en de andere keer dat, dat onttrekt zich meestal nog net aan de mogelijkheid tot feilloze uitleg en verklaring, die de mens heeft. Vandaar ook, dat ik sprak van de stemmen van de natuur en de aarde. Deze dingen zijn niet alleen maar het resultaat van het een of ander toeval. De aarde, waarop u leeft, is een persoonlijkheid. De natuur, die u kent, is ongeveer hetzelfde als uw gedachtenleven. Het lijkt u misschien iets om over te lachen. Gedachten veranderen immers zo vaak, zij zijn immers zo vlug. Gedachten zijn altijd vluchtig en snel weer verdwenen.

Denk nu eens na over wereld: bloesems bestaan een paar weken, dan zijn zij vergaan. Een mens leeft 70, 80, misschien zelfs uiteindelijk een 100, 150 jaar, dan is hij weg. Reken dit nu eens tegen een leven, dat honderden miljoenen jaren duurt. Is dat in verhouding niet net zo vluchtig en vliedend als uw gedachten? Voor de aarde is het ongeveer zoals het denken voor u is, wanneer zij het leven op en rond haar gade slaat. De aarde is een persoonlijkheid. Zij kan, evenals u, getroffen worden door een plotselinge schrik. Zoals u dan opeens verbleekt, zo beeft de aarde. Zoals u zich na een angstdroom omwerpt in bed, zo werpt de aarde de zeeën tot torenende hoogten op, jaagt stormen over het land, vaagt in vuur of ijs alles weg, wat op aarde aan gedachten leeft. Voor de aarde betekent dat alles niets bijzonders. Nogmaals, niet meer dan het voor u betekent, wanneer u zich in bed omdraait. Maar voor degenen, die op de aarde leven, is het zeer belangrijk.

Wij weten natuurlijk niet, of de wezens, die in onze dromen bestaan, op de een of andere wijze voor zichzelf reëel zijn. Wij nemen aan van niet. Maar wij weten wel, dat, zolang je op aarde leeft, je opgenomen bent in de wetmatigheid van de natuur, deel uitmaakt dit geheel, je voor jezelf een bewust handelend, denkend en redelijk wezen bent. Is het dan voor ons wel verstandig om vanuit ons leven prikkels te scheppen, die het wezen van de aarde beroeren? De aarde zal reageren en antwoorden. Zij is evenzeer voor zich redelijk als u en indien wij dit begrijpen, zullen wij er zelfs vaak in slagen haar reacties te begrijpen en te verstaan. U kunt de perfecte harmonie met de aarde ervaren als een persoonlijk geladen zijn met enorme krachten. U kunt een ogenblik uw lichaam achterlaten en dit achterlaten van alle stof aan de aarde ervaren als een tijdelijke bevrijding van uw geest en ziel. Maar u kunt ook met die aarde overhoop liggen. Dan is alles uw vijand. De takken slaan u in het gezicht. Mieren kiezen juist u als slachtoffer voor hun prikkelende beten. Bijen en muggen achtervolgen u. Niets gaat goed. Waar u ook komt, heel de natuur schijnt uw vijand te zijn. Wanneer u mooi weer nodig heeft, dan regent het. Hebt u regen nodig, dan is het opeens weken na elkaar mooi weer. De wereld is tegen u in verzet. Wat moeten wij daar dan van zeggen? Zeggen dat het toeval is? Dat het verklaard kan worden aan de hand van de meteorologische waarnemingen? Het verklaart de samenlopen niet. Dat kan alleen geschieden door uw disharmonisch zijn met de aarde voor uw onjuiste besluiten en verlangens verantwoordelijk te stellen. Al het andere lijkt mij onvolledig en voorbarig.

Wanneer wij uitgaan van het standpunt, dat de aarde leeft - en dat doe ik hier toch op het ogenblik, hopende, dat ook u daarvan enigszins overtuigd zult zijn - van het standpunt, dat die aarde bovendien niet alleen leeft, maar een bewuste persoonlijkheid is, dan zullen wij altijd rekening moeten houden met al wat er in en op en rond die aarde gebeurt. Dan moeten wij rekening houden, met onze eigen verhouding t.o.v. de aarde en trachten uit haar gedrag, uit haar reageren, te begrijpen, wat zij in ons verwerpt. Al het andere is minder belangrijk.

Wanneer wij zien hoe de aarde reageert op de eenheid met de mens, dan begrijpen wij ook, hoe er gesproken kan worden van een paradijs. Er zijn eilanden geweest, die nog heel lang "paradijs" heetten. Paradijs, omdat de natuur hier de mens - ofschoon die zeker niet braaf was in uw zin van het woord, noch dapper of goed, - die één met haar was en alles schonk, wat hij nodig had. De zee baarde de vissen, de bomen de vruchten. Gevaarlijke dieren waren er weinig, of niet. De zon scheen regelmatig. De moeson kwam wel met stormvlagen en regenstromen, maar dat was na een paar weken steeds weer voorbij. Een leven zonder zorgen, zonder plichten, vol van vreugden en genot leefde de mens daar. Een leven voor primitieve mensen misschien, maar een gelukkig leven. Een leven, zoals waarschijnlijk Adam en Eva in het paradijs gevoerd zouden hebben. Het kan dan ook wel. Men kan in harmonie zijn met de wereld. Maar wat doen de primitieve mensen?

Komen wij dan bij het fetischisme terecht, meent u? Uiterlijk slechts fetischisme, maar uiterlijk alleen. Er is een achtergrond, die heel wat verder gaat dan dat. Die mensen weten nog naar de aarde te luisteren, wanneer zij spreekt. Wanneer de zee op een bepaalde manier op komt zetten, dan is hen dat al een teken. Zij zien een kleine wolk aan de lucht, zij voelen alleen maar een zekere zwaarte in de atmosfeer en zij weten reeds: de orkaan komt en wij kunnen ons daar op deze wijze voor redden. Zij voelen een licht beven van de bodem en zeggen zich: morgen moeten wij gaan vissen, want dat belooft goede buit. Zij kijken naar planten en bomen. De bladeren worden ongewoon geel. Dan zeggen zij: wij moeten gaan verhuizen, want dit land is gevloekt. Wij kunnen natuurlijk niet verwachten, dat de moderne mens op een dergelijke wijze zal gaan reageren op de stem van de natuur, van de aarde. Dat is ook niet nodig. Want als mens kun je op een bepaald ogenblik geestelijk buiten de sfeer van de aarde komen. Je leven is nog wel stoffelijk aan de natuur en de aarde gebonden, maar geestelijk kun je reeds veel verder gaan. Je bent ook een persoonlijkheid buiten het bereik van die wereld.

Wij hoeven ons, wanneer wij ons hiervan bewust zijn, niet meer zo slaafs aan die aarde aan te passen. Wij hoeven ons dan niet meer te allen tijde te onderwerpen aan wat de stemmen van de natuur ons vertellen. Dan hoeven wij niet meer angstig te luisteren, of een verandering van toon in de wind misschien aangeeft, dat er nieuwe ontwikkelingen op komst zijn. Dan hoeven wij niet meer voortdurend te kijken naar de bomen, de planten, de grond en de lucht. Dan hoeven wij niet meer te zeggen: "Dit land is gevloekt. Laat ons vluchten". Dan kun je zeggen: "Geestelijk heb ik macht, die groter is dan deze omstandigheden". Want de kracht, de bewust gerichte gedachte, is buitengewoon groot. De gerichte gedachte kan doordringen tot de hoogste sferen. Zij kan doordringen ook in het rijk van de materie en daar vormgevend, of harmonie scheppend werken. Dat vormgevend werk kan natuurlijk nooit in strijd zijn met het wezen der natuur.

Uw denken en bewustzijn zijn in staat om een hele mensenwereld op te bouwen, een technologie voort te brengen, zoals u die op het ogenblik kent. Magisch-esoterische wetenschap kunt u gebruiken als de kern van uw wereld, indien zij op kosmische waarheid gebaseerd is. Dan ontstaat er een maatschappij, zoals de oude Atlantiërs hadden. U kunt uit het duister van de magie een beschaving opbouwen, zoals Egypte eens kende. U kunt ook bouwen met de stil bespiegelende sfeer, die, zoals u weet, eens in Indië geleefd heeft. U kunt de scheppende werking van de gedachte, de vorming van uw wereld op duizenderlei wijze benaderen. Maar een ding kunt u niet doen zonder evenals Atlantis uw eigen wereld te vernietigen; zondigen tegen de eigenschappen, die de aarde als geestelijk bewustzijn in zich bezit.

Nu zult u zeggen: wanneer mijn geestelijk belang dit, of dat vraagt, moet ik dat toch doen? Ja, dat ben ik volledig met u eens. De aarde is geestelijk met u verwant. Zij beweegt zich in dezelfde richting van bewustwording. Deze entiteit, deze geest, leeft en streeft zo zeer actief in dezelfde richting van steeds grotere bewustwording, steeds grotere en bewustere aanvaarding van het Goddelijke, dat u, indien u werkelijk ten goede streeft, niets, maar dan ook niets kunt doen, dat strijdig kan zijn met de grondeigenschappen, het geestelijk streven naar bewustwording van de aarde. Wanneer u meent, dat u goed streeft en dit toch niet het geval is, dan mankeert er bij u iets. Dan ziet u de werkelijkheid niet, maar leeft in een waanwereldje.

Dus, de stemmen van de natuur zijn voor ons stoffelijk en geestelijk belangrijk. Wij moeten rekening houden met de aarde, met haar reacties. Daarom moeten wij even gaan zien, hoe zij wel gesproken heeft in het verleden. Laten wij beginnen in het verre verleden met Atlantis. Met het werkelijke oude Atlantis, deze paradijsachtige wereld. Niet de oude steden die lang nadien nog bestaan hebben aan de kusten van Spanje en Portugal of het noorden van Afrika. Atlantis, het vreemde eilandenrijk, dat eens als een tweede Insulinde (Indische archipel; Red.) uitgespreid lag in de Atlantische Oceaan. Dit land kende oorspronkelijk geen vulkanen. Het was hoofdzakelijk een vlak en vruchtbaar land omgeven door de zee. Nooit kwamen er grote rampen voor. De mensen hier waren geheel aangepast aan de natuur. Toen kwam er een ogenblik, dat deze mensheid geestelijk ging streven. Zij ging zich als persoonlijkheid losmaken van de leidende krachten, die de natuur regeren.

Allereerst zien wij de magiërs optreden. Wat horen wij van hen? Dat zij naar de bergtoppen trekken, ... bergtoppen op een vlak land? Dat kan haast niet. Dan moeten er dus stuwingen in de aardkorst zijn geweest, voor of tijdens deze periode, waardoor sommige stukken terrein zo ver boven de rest werden opgeheven, dat zij als bergen konden gelden in dit vlakke land.

De hoogteverschillen waren toen waarschijnlijk zo groot niet. Zoiets als bij u in het Geuldal, of bij Valkenburg misschien. In ieder geval, er waren bergen. De aarde had dus reeds gereageerd op de mens. Wat zien wij dan verder? De zwart-magiërs trekken terug naar de steden. Die liggen aan

de kust, of in de vlakten, behalve één grote stad, waarvan wij weten, dat zij op de top van een heuvel ligt. De wit-magiër verheft zich zover mogelijk boven het oppervlak van de aarde, omdat hij reikt naar het geestelijke. De wit-magiër zal eens vluchten uit dit land, zoals de inboorlingen - waarvan ik zo-even sprak - omdat hij aan de tekenen van de aarde ziet, dat zij het leven van de mensen, het gebruik van zwarte magie op een wijze strijdig met de eigen wetten der aarde niet langer meer kan verdragen. Dan beeft de aarde. Vuur valt van de hemel. De zeeën koken en zijn rood gekleurd. Dan gaat er een stormvloed over de gehele wereld. Een groot deel van Atlantis verdwijnt en is voor altijd verloren. Later gebeurt dit nog eens een keer. De grote stad met haar witte muren, met het goudschitterend tempeldak, met haar paleizen en grote handelshuizen, met grachten en havenwerken, verzinkt dan. Ook zij is niet meer.

Op het ogenblik is Atlantis een fabel. Een gedachte, die voor de aarde reeds lang vervlogen is. Voor ons blijft alleen de legende, het raadsel, waarover wij nadenken en soms over strijden. Iets, waaraan wij soms durven geloven, maar waar wij toch nooit geheel zeker van zijn. Zwarte magie is een ingrijpen in de krachten van de natuur. Zolang dit gebeurt in overeenstemming met de eigenschappen van de natuur, mogen wij rustig zeggen, dat het niets voor de aarde uitmaakt. Dan kan het wat betekenen voor de wezens, die op de aarde leven, maar de aarde zelf blijft neutraal.

Er komt echter een ogenblik, dat de magie dreigt in te grijpen in het wezen van de natuur. Dan gaat de aarde spreken. Zoals zij ook heeft gedaan voor Atlantis onderging. Geloof mij, ook daar heeft de zee eerst kustgebieden met grote golven overstroomd. Er zijn havens en schepen vernield. Regenwolken hebben zich dagen en dagen lang met stortvloeden van water ontladen boven het land. Onweer en bliksem hebben hun dreiging uitgebruld. Op stormwinden gedragen zijn de stofwolken gekomen uit de eerste woestijn op aarde, ver weg en hebben de zon verduisterd. Er zijn insectenplagen gekomen. De oogst werd vernield. De aarde heeft gebeefd. Eerst zachtjes, toen alles vernielend. Bomen verwelkten. Bronnen werden giftig, of droogden op. De aarde gaf waarschuwingen genoeg. Maar de mensen hebben er geen rekening mee willen houden. Zij hebben eenvoudigweg niet willen weten, zich niet willen realiseren, wat er hier eigenlijk gaande was. Zij zijn verder doorgedaan met hun strijd om de macht en de beheersing van de wereld, hun streven naar meer rijkdommen en meer slaven. Toen is het land ondergegaan en met het land de mensen.

Dergelijke voorbeelden - zij het niet zó verschrikkelijk - kunnen wij ook in het nabije verleden vinden. De mensheid is begonnen met het voeren van grote oorlogen. Nu zijn voor de aarde oorlogen een normaal verschijnsel. Zij behoren tot de normale "struggle for life" voor de aarde, de normale strijd om het bestaan. Vandaar, dat de natuur daar meestal niet teveel ingrijpt. Maar wanneer wij oorlogen te groot, of te wreed zien worden, brengen zij plotseling epidemieën met zich mee. Dan zien wij opeens, zoals in Duitsland rond 1918, de oogsten zeer klein worden, dat juist in die periode, dat het meeste honger wordt geleden. Dan zien wij hoe in de laatste oorlog het starten van vliegtuigen onmogelijk wordt op plaatsen, waar men meende op redelijke startmogelijkheden te kunnen rekenen. Het weer verandert voor langere of kortere tijd plotseling van type. Toeval meent u? Neen.

Een aanwijzing in de natuur dat de mens hier wat te ver gaat. De aarde beefde en sidderde in die jaren verschillende malen. U hebt daar niet veel van gehoord. Ach, het was oorlog en dan praat je niet zoveel over een kleine aardbeving, of over een vulkaan, die plotseling uitbarst. Dan houdt je je over het algemeen alleen nog maar bezig met het geweld, dat de mensen zelf scheppen. De aarde tolereert dit alles nog wel. Zodra het conflict is afgelopen regenereert de bodem snel en wordt, hernieuwd, voor de mens de mogelijkheid tot overvloed geboren. De aarde zegt zichzelf: "Deze strijd is slechts een uitdrukking van de algemene strijd om het bestaan, is een deel van de voortdurende wisseling van krachten en beelden die het bewustzijn van mijn wezen uitmaakt".

Dan komt er iemand, die de eigen krachten van de materie aan gaat tasten en doet ontbinden in nieuwe krachten. Een mens die onbeheerst met zijn procédé zou trachten de eigen gesteldheid van de aarde geheel te veranderen. Deze kracht zou onbeheerst het leven onmogelijk maken, of teminste het leven omvormen. De aarde kan dit niet aanvaarden. In de gebieden, waar de eerste proeven worden gedaan, treden opeens een aantal wervelstormen en tyfoons op.

Deze stormwinden beroeren niet alleen maar Japan. Veel sterker beroeren zij de geheime eilanden, waar men de belangrijke proefinstallaties heeft opgeslagen. Stofstormen en grote droogte bemoei- lijken proefnemingen in het gebied van Arizona. In Australië beeft - hoewel dit hier zelden voorkomt - de aarde. De grote hitte van de zon doet de schapen sterven en een deel van de oogst te gronde gaan. Meent u nog, dat de aarde stom is? Zij heeft wel degelijk ook nu

reeds weer gesproken en gezegd: "Denk erom, dit is geen kinderspeelgoed. Daar moeten jullie afblijven. Eerst leren hoe deze krachten te beheersen, dan zullen wij verder zien. Dit zijn krachten, die mijn eigen krachten zijn. Ik geef je mijn krachten graag voor je ontwikkeling, maar weet, wat je doet. Wanneer je zo voortgaat, vernietig je jezelf en een deel van mij". De mensheid luistert niet en gaat verder. Onverwacht treedt een nieuwe factor op. Onbeheerst groot worden de explosies. Vier, vijf, achter elkaar. O ja, ik weet, dat het slechts in twee gevallen is gepubliceerd. Maar toch is het een feit, dat op het ogenblik meer dan tien atoomexperimenten van verschillende naties eindigden met ontstellende resultaten, met geheel andere en vaak grotere reacties dan redelijk verwacht kon worden, is dit u nog niet voldoende?

De aarde spreekt verder. Zij wervelt het radio-actieve stof op tot in de stratosfeer. De snelle winden van de stratosfeer voeren het van vasteland tot vasteland. Radio-actieve partikels regenen neer op Frankrijk, België en Duitsland. In Nederland niet. Bij de grens houden stromen en winden op, want daar staat de douane. In Japan worden dergelijke wolken regelmatig waargenomen. Men heeft vastgesteld, dat het stof van een atoomexplosie zich soms verplaatst rond de gehele wereld. Dat op een zeker ogenblik radio-actieve wolken na weken werden teruggevoerd tot het gebied, waar zij eens ontstonden. Zelfs maanden na de explosie waren periodieke verhogingen van radioactiviteit merkbaar.

Wat denkt u? Is de aarde stom? Is dit alles nog blind toeval? Diegene, die dit geloven wil, zij er gelukkig mee. Maar ik wéét, dat het anders is. De aarde heeft meerdere malen gesproken. Zij heeft de mensheid gewaarschuwd. Zij heeft gezegd: "Genoeg hiervan!" Wilt u nog een ander voorbeeld? Een voorbeeld op een ander terrein? Ik zal u er een geven. Gedurende langere tijd was Tibet het eigenlijke tehuis van de wit-magiërs. In vele kleine kloosters en opgaande in de maatschappij, tot zelfs in delen van Indië en China toe, leefden de ingewijden. Regelmatig kwamen zij hier samen en vonden hier een plaats van waaruit zij, zonder storingen, hun werk aan de wereld konden brengen. Maar de dorje's, de tovenaars van de oude heidenen, kwamen steeds sterker op de voorgrond. Inplaats van tot rustige meditatie te dienen, werden kloosters tot de legerplaatsen van krijgs- en roversbenden. Zij werden tot handelskantoren en machtcentra in een politieke strijd. Wat er overbleef van vereringen en offers had meestal meer een egoïstische, of politieke betekenis dan een andere. De sfeer der harmonische gedachten werd verstoord. De aarde werd onrustig hieronder.

De dalen, tot nu toe beschermd tegen de felle kou van de hoogvlakte, werden opeens meer en meer door ijskoude valwinden beroerd. De mensen daar dachten daar niet verder over na. Behalve de ingewijden dan. De ingewijden hebben hun maatregelen genomen. Toen de eerste tekenen duidelijk merkbaar werden hebben zij de poorten gesloten, die toegang mogelijk maakt tot het gebied van de inwijding. Daarna zijn zij één voor één weg getrokken. Hun boeken en de oude geschriften werden weggevoerd, tot er haast niets meer overbleef. Zoals ook eens in Atlantis de wit-magiërs wegtrokken en kwamen tot een vestiging buiten het gebied, waar de toorn van natuur en wereld over het onbewustzijn van het levende tot vernietiging zou kunnen voeren. Wat is er sedert in Tibet gebeurd? De oogsten zijn mislukt. Zware sneeuwval heeft dorpen zolang geïsoleerd, dat de bewoners verhongerden. Krijgsakties en krijgshandelingen gingen opeens gepaard met overstromingen en aardbevingen.

Het gaat verder. Ook daar luistert de mens niet meer. Maar er komen nog meer straffen. In China - zoals wij reeds in het begin van dit jaar zeiden - zijn grote revoltes uitgebroken als gevolg van mislukte oogsten en grote hongersnood. De wateren van de grote rivieren zijn buiten hun oevers getreden en de ellende is veel en veel groter dan in de meeste andere jaren. In sommige provincies heeft de aarde gebeefd. De bergen werpen steenlawines zonder weerga. Sterke winden en onverwachte grote wisselingen van temperatuur blijken een steeds groter wordende bedreiging te vormen voor het welzijn van de bevolking in het binnenland. Denkt u nog steeds, dat dit zonder reden is? Een ander voorbeeld nog.

Ditmaal van de invloed van de gedachten. Over Rusland. Ik mag natuurlijk niet teveel over Rusland zeggen op het ogenblik, want voorlopig is het een bevriende staat, maar de feiten mag ik toch wel opsommen. In Rusland is de opbrengst van de oogsten, ondanks alle technische verbeteringen, verminderd, zodat zij, ondanks alle verbeteringen, op het ogenblik slechts 76% bedraagt van de oogsten vóór en in het jaar 1916. De stand van de veestapel loopt nog steeds terug, ondanks alle pogingen deze op peil te houden. Mijngangongelukken en mislukkingen bij de mijnbouw komen meer voor dan logischerwijze - gezien het technische en veiligheidspeil van de ontginningen - zou mogen worden verwacht. Bij de houtaanpak blijkt een groot deel van de slag (van de kap; Red) aangetast en minder, of niet bruikbaar te zijn. Ertsen van oude ontginningen

blijken in de laatste jaren in het gesteente vaak bijmengingen te hebben, die de verwerking moeilijker en kostbaar maken. Dat is natuurlijk toeval. Toeval, dat het juist in de laatste jaren gebeurt. Het is misschien ook toeval, dat op het ogenblik, dat de haat in dit land wat begon te luwen, dat de terreur afnam, niet alleen de opbrengst van de oogsten, maar ook de mogelijkheid tot oogsten veel beter werd. O, het is zeker nog niet goed genoeg. Het ligt nog beneden het als normaal te zijne peil. Zolang de haat en de terreur regeerden werd alles slechter, ook datgene, waarop de mens zeker geen directe invloed had. Ook het weer. Ook de gesteldheid van de bodem, de onverwacht grote stijging van het waterpeil gedurende de dooiperiodes, een veel grotere stijging dan men - alle feiten kennende - berekend had. Maar het laatste jaar gaat dit alles opeens veel beter. Vreemd, dat - juist nu haat en terreur afnemen - het welzijn, ook door de niet door mensen te leiden invloeden uit de natuur en de aarde, opeens zo sterk toeneemt. Volgens de meeste mensen is de aarde stom. Zij kan niet spreken. Zij zegt helemaal niet op menselijke wijze: "Slechts zo kan ik met u samen leven, mens". Zij zegt niet in mensenwoorden: "Zolang u haat, zolang u naar uw eigen vernietiging aanstreeft, kan ik u niet verdragen". En omdat niemand haar dergelijke dingen in lege menselijke woorden heeft horen zeggen, meent men: "Zij spreekt niet".

Wilt u nog andere voorbeelden hebben? Juist toen Napoleon optrok tegen Rusland - en hij deed dit niet op een aanvaardbare manier - streed de natuur tegen hem. Het gevolg was, dat een op zich succesvolle veldtocht verzandde in de felle kou. De winter was in 1812 feller dan zij gedurende tientallen (jaren) geweest was. Een toeval? Of een verwijt (terugslaan; Red.) van de aarde? Ach, de stem van de aarde klinkt zo traag en zwaar. De natuur heeft zoveel stemmen. De mens hoort er niet gaarne naar. Hij meent, dat hij de gevolgen beter op toeval, of op onverwacht optredende omstandigheden zonder meer moet schuiven. Dit gaat vaak heel ver. Een ziener, die op een eilandje bij de kust van Engeland woont, heeft bepaalde rampen vooruit voorspeld. Zij betroffen zekere streken van Engeland. Toen zij inderdaad kwamen, precies zoals en op het ogenblik, waar hij over had gesproken, in direct verband met handelingen, die hij voordien als de werkelijke oorzaken had gekenmerkt, stelde men wetenschappelijk vast dat zijn voorspelling onzin was en de ongelukken en rampen een gevolg waren van het optreden van zonnevlekken. Die uitleg op zich was aardig. Zij was zeker niet zo dwaas, maar er was meer dan dat. En dat meer wilde men niet aanvaarden. Wanneer u dat kunt aanvaarden, dan komen wij toch ook aan het meer optimistische van dit onderwerp toe.

Een mens die lichamelijk en geestelijk één kan zijn met de natuur, is harmonisch met heel de wereld. Deze harmonie zal het hem mogelijk maken alle energieën, die hij uit de stof nodig heeft, ook ruim uit de stof te winnen. Dit is voor u zeer belangrijk. Hoe meer stoffelijke energieën je verkrijgt, hoe minder men zichzelf verteert in strijd. Hoe meer kracht er ook aan het stoffelijk bewustzijn wordt toegevoegd, hoe zuiverder u dus ook zult kunnen denken en hoe scherper u zich zult concentreren, hoe meer u meester zult kunnen zijn over uw eigen lichaam.

Dan kan de omgeving u niet meer hinderen, of hinderlijk beroeren. Een mens streeft op aarde zowel naar geestelijke als stoffelijke bereikingen. Een geest, die vanuit een dergelijk lichaam opgaat naar geestelijke sferen, heeft alle hulp met zich, alle stoffelijke krachten die van belang zijn, achter zich. Zij wordt gedragen door de krachten van de natuur. Het natuurgeweld zelf wordt zonodig tot een van de dragende krachten waarmee de geest haar magische bewustwording en bereiking volvoert om zo uiteindelijk te komen tot een kosmische bewustwording, die ver gaat boven alles, wat er aan wereld en sfeer voorstelbaar is. Dit is geen dwaasheid. Deze dingen zijn alle mogelijk.

Ook Jezus sluimert, gedragen door de storm op het meer. In Zijn sluimering verheft Hij Zich tot Zijn Vader. Ontwakende en de angst van degenen rond Hem ziende, zegt Hij dan tot de natuur: "Bedaar". "Ik dank u voor uw krachten", had Hij eigenlijk willen zeggen. Maar dat konden de stofmensen rond Hem niet begrijpen. Ik kan u nog veel meer voorbeelden geven. Wij kunnen hier wel een hele avond over praten. Maar het gaat hier om u. Niet om de hele wereld, maar om u persoonlijk, zoals u hier tesamen zit.

Wat kunnen wij doen? Wij moeten zoeken naar een aanpassen van ons wezen aan de wetten van de natuur. Wij mogen de stormen van de natuur in en rond ons niet verwaarlozen. Wij mogen wat er met ons gebeurt niet afschuiven op het toeval, het optreden van omstandigheden, waarover wij geen controle hebben zonder meer. Wij moeten ons afvragen, Waar ligt de zin van deze dingen? Waarop wijst dit alles voor mijn persoonlijkheid, in mijn leven, in de maatschappij rond mij, in de wereld, zoals ik haar beleef? Wanneer wij dan nadenken, zien wij een vaste lijn.

Materieel (gezien) is dit schijnbaar wèl, dàt echter niet aanvaardbaar. Dus weg met de niet-harmonische factoren. Maar het andere versterken wij, want het geeft ons harmonie, innerlijke rust, vruchtbaarheid en al wat dies meer zij.

Niet voor niets namen de oude magiërs, de oude esoterische scholen steeds twee symbolen in het leven aan. Het eerste symbool was altijd weer voor het fundament, de basis, waarop het tweede punt zich kon uiten en werd opgetrokken tot grotere hoogten. De oude Egyptenaren begrepen dit ook. Zij zeiden, dat Isis de moeder is van Osiris. Uit de aarde, de materie, komt het bewustzijn voort. De geestelijke bewustwording kan nooit tegen de wereld, tegen de natuur in strevende, verworven worden. Zij moet uit de natuur voortvloeien. Een bereiking, onverschillig, of deze nu technisch of esoterisch is, of zij ligt op commerciëel, geestelijk, sociaal, of politiek gebied, kan zover het de geestelijke en stoffelijke aspecten betreft, alleen maar tot stand komen, wanneer het geheel op een gezonde stoffelijke basis is opgebouwd, wanneer het in overeenstemming is met de wetten van de natuur.

Wanneer het niet zo is met ons, dan zal de natuur ons dit wel kenbaar maken. Zij spreekt dan tot ons. Zij spreekt met de donder, of in de regen. Zij spreekt met de zon en in wolken en duisternis. Er is geen ogenblik, dat de aarde stom blijft voor ons wanneer wij haar willen verstaan. Er is geen ogenblik, dat de natuur een deel van het leven, dat deel van haar is, verloochent of buiten beschouwing laat. Zij reageert altijd. Wanneer u handelt, - wanneer u iets wijzigt in eigen leven, of de natuur, - reageert ook de natuur en antwoordt met een verandering van haar zijde. Deze reactie heeft altijd plaats op een zodanige wijze, dat zij kenbaar is voor u, indien u werkelijk er naar zoekt. Zoekt u een geestelijke bewustwording? Goed. Baseer ze dan op de normaal stoffelijke waarden, waarbij harmonie met de wereld en de natuur wordt gezocht en gevonden. Dan kan van daaruit de geest opgaan tot een hoger bewustzijn en de ziel terugkeren naar de Bron, waaruit zij eens is voortgekomen.

Mijn vrienden, ik dank u voor uw aandacht. Goedenavond.

BARMHARTIGHEID JEGENS DE WOLF, IS WREEDHEID JEGENS HET LAM

Goedenavond vrienden,
Het tweede onderwerp kunt u zelf stellen, zoals u weet.

Vraag: Onlangs las ik: "Barmhartigheid jegens de wolf, is wreedheid tegenover het lam".
Zou U hierover een visie willen geven?

Spreker: Ik zal dat zelfs zeer gaarne doen, waar het onderwerp in direct verband staat met onze eigen opvattingen omtrent verdraagzaamheid.

Indien wij ons aan deze beeldspraak houden, kunnen wij ons dit voor gaan stellen: daar staat die wolf midden in de zomerse natuur, gevangen in een klem of strik. Rond hem zijn een hoop dieren, die normalerwijze zijn prooi, zijn voedsel zouden zijn. Maar hij is gebonden aan zijn plaats. Dat is voor die wolf wel heel erg pijnlijk. Nu komt iemand aan met een zacht gemoed. Hij zegt niet: "Ik zal die wolf doden". Hij laat die wolf vrij. Hij schrikt dan, wanneer hij bemerkt, dat de wolf even later een lam verslindt. Is deze mens nu werkelijk wel wreed geweest tegenover het lam? Wanneer die wolf doodt, dan voldoet hij aan zijn eigen instincten. Hij voedt zich zo. Wanneer dus het lam door de wolf wordt gedood, dan is dit het normale gevolg van eigen onbekwaamheid om het leven te behouden. Een kudde schapen kan zich tegen de wolven soms met groot succes verzetten. Een lam, of schaap, kan voor een wolf soms zo snel vluchten, dat het zich daardoor redt. Het lam is in ieder geval hier het slachtoffer geworden.

Nu zegt die mens dus: "Ik moet die wolf doden". Maar dood die wolven nu eens. Dood alle wolven, alle vijanden van de schapen. Zij groeien dan aan en grazen alles kaal tot op de wortels. Is dat nu niet erg wreed tegenover de planten en tegenover de andere, minder talrijke planteneters, die nu hierdoor haast geen voedsel kunnen vinden? Dus moeten wij - om niet wreed te zijn - de schapen ook doden. Nu beginnen de planten weer welig te tieren. Maar sommige kruiden verstikken en doden daardoor andere planten. Dus willen wij niet wreed zijn tegenover de zwakkere planten, dan moeten wij de verstikkende kruiden ook uitroeien.

Op de duur, wanneer wij eindelijk zo ver gekomen zijn, dat er zeker geen wreedheid meer is van de één tegenover de andere en daardoor een mogelijkheid om in onze barmhartigheid wreed te zijn, dan is er alleen nog maar een kale vlakte over, waarin niets meer leeft. Wij zijn eenzaam en de eenzaamheid dreigt ons te vernietigen. Voor een stadsmens klinkt dit misschien wel wat overdreven, maar degenen, die weten, wat een onvruchtbare eenzaamheid voor de mens kan betekenen, weet ook, dat deze op de duur een mens vernietigen kan. Dan moeten wij de eenzaamheid en de vlakte maar vernietigen. Maar dan blijft er helemaal niets over. Maar in het niets ben je helemaal ongelukkig als mens. Je bent wreed tegenover jezelf. Dan vernietig je jezelf ook maar. Dan blijft er niets meer over. Onzin natuurlijk. Als wij zo gaan praten, dan is eigenlijk niets meer toelaatbaar.

Dan is het wreed tegenover de runderen, dat zij worden opgegeten, omdat de mensen hun vlees gebruiken om van te leven. Wie een mens helpt, is dan dus wreed tegenover een rund. Dan is het wreed tegenover de worteltjes om de konijnen te helpen en te laten leven. Het is wreed tegenover de vlieg, een spin te helpen, of het te laten leven. Het is wreed om een vlieg in leven te laten tegenover de vele wezens, die misschien door die vlieg besmet zouden kunnen worden met een ernstige ziekte.

Op die manier komen wij er nooit. Het is misschien wel aardig gezegd, zeer aardige filosofie, maar zij blijkt niet op te gaan. Wanneer wij geheel gerechtvaardigd willen zijn in de zekerheid, dat niets en niemand, die wij helpen, waaraan wij diensten bewijzen, waar tegenover wij ons barmhartig tonen, voor anderen schade betekent en gevaar dan blijft er niets over. Ook wij zelf niet. Wij zullen de verrechtvaardiging van onze barmhartigheid dus op een andere manier moeten bewijzen.

Wanneer die wolf mij om hulp vraagt, mijn hulp nodig heeft, heb ik dan wel iets te maken met de mogelijke gevaren voor het lam op dat ogenblik? Neen. Want het feit, dat het lam gevat zal worden, of lijden zal door de wolf is een mogelijkheid, misschien een waarschijnlijkheid, maar in ieder geval geen zekerheid. Zeker is het echter, dat de wolf op het ogenblik van mijn barmhartigheid afhankelijk is, daaraan behoefte heeft. Dus zal ik de wolf moeten helpen, moeten bevrijden. Indien later het lam op mij een beroep zou doen, van mijn ingrijpen afhankelijk zou zijn, dan rust op mij dan natuurlijk ook weer de verplichting om het voor de wolf, of andere gevaren te redden. Wanneer bv. in de laatste oorlog een vijand, een Duitser, gewond aan uw deur klopte en een beroep op u zou doen, dan zou u aan uw menselijkheid verplicht zijn - ongeacht de vraag, of u nu Duitsers sympathiek vindt of niet - die mens op te nemen en te verplegen. Hij heeft om hulp gevraagd, heeft uw barmhartigheid nodig. U mag niet weigeren. Neem nu aan, dat diezelfde Duitser later zal komen om een onderduiker te arresteren. Dan moet u weer die onderduiker helpen. Daar waar een beroep op u wordt gedaan, waar aan u behoefte is, heeft u te helpen. Nu zit er hier nog een vraag aan vast.

Wanneer ik die wolf help, dan is de mogelijkheid niet uitgesloten, dat de wolf als bedankje mij aan zal vallen. Indien ik dit nu zeker weet, dan kan ik niet heel erg barmhartig zijn, ik kan de wolf vlug uit zijn lijden helpen, verder dan dat kan ik niet gaan. Een barmhartigheid die mijzelf vernietigt, mag ik alleen dan uitoefenen, wanneer ik zeker weet, dat meer dan de waarde van mijn eigen leven aan goeds uit deze barmhartigheid geboren wordt. Nu schatten wij ons leven meestal op aarde nogal hoog, dus de prijs, die voor een dergelijk offer nodig is, wordt door die wereld niet zo gauw opgebracht.

Ik zeg dit nu over barmhartigheid, maar op dezelfde manier kunnen wij spreken over verdraagzaamheid. Er komt een ogenblik, dat verdraagzaamheid gelijk staat aan zelfvernietiging of aan de vernietiging van bepaalde goede waarden in jezelf. Dan moet je wel degelijk de belangen tegen elkaar af weten te wegen. Een schaapherder, die aan een wolf barmhartigheid bewijst, is een dwaas, want hij brengt hierdoor zijn taak de kudde te behoeden in gevaar. De jager, die een wolf barmhartigheid bewijst en geen wolvenjager is, handelt echter logisch. Wanneer het nodig is, kan hij de mogelijkheid toch nog wel vinden om die wolf te doden. Er bestaan voor hem geen verplichtingen tegenover anderen, die hem beletten om barmhartig te zijn in dit geval.

Het is natuurlijk aardig over deze dingen te filosoferen, maar als ik deze dingen overbreng in de termen van het verdraagzaam zijn, dan hebben wij niet meer te maken met wolven, of andere dieren. Dan hebben wij in de eerste plaats te maken met mensen. En het verschil tussen mensen en dieren is nu eenmaal groter dan vele cynici menen te moeten zeggen.

Wanneer een mens verdraagzaam is, dan betekent dit, dat hij van de wereld, die rond hem is, veel aanvaardt. Dat hij in zich tracht een liefdekracht te doen groeien, die sterk genoeg is om ook daar, waar de eigen belangen lichtelijk worden geschaad, anderen te aanvaarden en te begrijpen,

ja, zelfs ten goede te helpen. Wanneer wij verdraagzaam zijn, dan kan dit in zekere zin ook voor anderen een gevaar scheppen. Wanneer iemand u slaat en u keert hem de andere wang toe, dan zal die mens hierdoor misschien nog bruter tegenover anderen op gaan treden. Voordat hij bekeerd is, zullen er zeker nog wel meer slagen gevallen zijn.

Is dat dan wel verantwoord? Volgens mij, ja. Vanuit jezelf gezien is dit volledig verantwoord. "Ik kan die slag accepteren en zal daarmee zeker iets verbeteren, is het niet in die ander, dan toch zeker in mijzelf. Ik heb dus wel degelijk het recht dit te doen". Maar nu stellen wij het geval anders. Iemand mishandelt anderen en geeft mij ook een slag. Wat moet ik dan doen? Dan moet ik de slag, die ik zelf heb ontvangen aanvaarden, zodat ik niet met haat, nijdig, vol van woede op die persoon afga. Het is echter wel degelijk mijn plicht die mens te beletten verder geweld tegenover anderen te plegen, het komt dus op hetzelfde neer als bij de barmhartigheid. Barmhartig zijn wil zeggen: liefdevol helpen, uit het diepst van je hart helpen, ongeacht de verhoudingen.

Het geven van die hulp dient dan echter altijd in overeenstemming te zijn met wat er in u, in uw hart leeft. Dus ook met de verplichtingen, die u hebt en in overeenstemming met de taak die u op u hebt genomen. Eerst dan kan er sprake van zijn van ware barmhartigheid. Zo is het ook met de verdraagzaamheid. Verdraagzaam zijn is goed, maar het moet voortkomen uit een besef van eenheid met alle dingen. Dan eerst kun je werkelijk en met heel je wezen verdraagzaam zijn. Indien je dit niet in je draagt, dan zul je eerst moeten zorgen, dat je kunt zeggen: "Ik heb alle plichten, die ik op mij heb genomen, ook inderdaad geheel vervuld".

In verband met dit betoog zou ik een vraag aan willen stippen, die mij kort geleden in een ander land werd gesteld. Men vroeg mij: "Wanneer een soldaat nu eenmaal dienst heeft genomen en een eed heeft afgelegd en hij komt tegenover een vijand te staan, heeft hij dan het recht die vijand te doden?" Ook dat is een moeilijk probleem. Ik heb toen dit gezegd: "Wanneer het mogelijk blijkt het leven van die vijand te sparen, is het zijn plicht". Maar hij heeft de verantwoording op zich genomen voor de staat. Meer direct ben je dus mede verantwoordelijk voor alle leden van het bataljon, de compagnie, kortom, de eenheid, waarbij je bent ondergebracht. Een vijand sparen ten koste van jezelf zou niet alleen betekenen, dat je jezelf daarmee prijs geeft, maar je geeft daarmee ook anderen, of de belangen van anderen, prijs. Dit kan men niet verantwoord doen. Wie meent, dat dit mogelijk blijft, is dwaas.

Iemand, die werkelijk vol van verdraagzaamheid en naasteliefde is, zal altijd trachten zonder geweld en wapenen een oplossing voor zijn problemen te vinden. Hij zal trachten te begrijpen, dat de innerlijke krachten belangrijker zijn dan alle uiterlijk geweld. Hij zal ook begrijpen, dat een tijdelijke en stoffelijke ondergang binnen de eeuwigheid maar weinig betekent. Heb je echter eenmaal een plicht op je genomen, dan zul je je taak moeten vervullen, zolang de verplichting blijft voort bestaan. In de omschreven toestand heb je dus niet alleen het recht die vijand te doden, maar vaak de plicht om die vijand te doden. Deze plicht bestaat op het ogenblik, dat men redelijk zeker is, dat in zijn voortbestaan een gevaar voor anderen voort zou komen.

Men denkt nu misschien, dat deze stelling niet helemaal in overeenstemming is met de heiligheid van het leven. Inderdaad, het leven is heilig. Maar indien ik van deze heiligheid overtuigd ben, mag ik ook een dergelijke verplichting niet opnemen om een dergelijke eed af te leggen. Ik moet mijn gegeven woord honoreren, of voor er een directe noodzaak bestaat, te kennen geven, dat ik mij niet langer gebonden acht en de mij gegeven taak niet langer wens te verrichten. Dit laatste is hier het zere punt, hetzelfde als bij de wolf en het lam. Het voorbeeld, waarmee wij zijn begonnen. Wanneer ik zeg: "Ik wil geen vijand meer doden", dan zal dit mogelijkwijze voor mij een reeks van onaangenaamheden betekenen, maar niemand zal dan meer vertrouwen op mij om die vijand te doden wanneer dit nodig blijkt. Ik heb dus geen verplichting en verantwoordelijkheid op dit gebied meer t.o.v. anderen. Ik ben eerlijk geweest. Ik heb niemand misleid, ik offer niemand op.

Zo was het met die wolf ook. Wanneer ik die wolf vrij laat en ik maak daarbij het nodige gerucht, dan kunnen de dieren in de buurt heus wel vluchten, als zij dit willen, vóór de wolf vrij is. Doen zij dit niet, of vallen zij later als slachtoffer, dan ligt dit buiten mijn verantwoording. Ik heb geantwoord op het beroep, dat deze wolf mij deed. Wanneer ik nu echter al die diertjes normalerwijze bescherm, zij om mij heen drommen, mij aardig vinden en vertrouwen, wordt het anders. Laat ik de wolf los en weet ik wel haast zeker, dat hij een van de dieren rond mij tot zijn slachtoffer zal maken, dan heb ik gefaald tegenover degenen, die bij mij bescherming zochten en mij vertrouwden.

Begint u te begrijpen, waar het hier om draait? Het gaat hier hoofdzakelijk om het vertrouwen, dat anderen in je stellen en de plichten, die je op je hebt genomen. Deze beide waarden nemen een deel van onze vrijheid van handelen en leggen ons verplichtingen op. Voor de rest, wreedheid zal er altijd zijn in de natuur. Teminste, wat een mens daarin wreedheid noemt. Er is altijd een strijd om het leven te behouden en hierin zullen nu eenmaal voortdurend slachtoffers vallen.

Maar mogen wij wel zeggen, dat een leeuw wreed is, wanneer hij een zebra of een gazelle slaat? Dat een mens wreed is, wanneer hij een gevangen leeuw met het vlees van andere dieren voedt? Naar mijn mening niet. Wanneer we de leeuw zouden doden terwille van de zebra's zijn wij dwaas. Die zebra's zullen toch wel moeten sterven. Wanneer wij een leeuw echter zouden bevrijden onder omstandigheden, waardoor hij meer slachtoffers dan normaal kan en zal maken, dan zijn wij evenzeer dwaas. Een teveel aan zebra's en gazellen betekent een voedselnood voor die dieren en daarmee een zekere ondergang voor de zwaksten. Een langzame en pijnlijke ondergang. Een teveel aan leeuwen in een streek betekent daar een gebrek aan wild.

Daardoor zullen, indien geen migratie mogelijk is, de zwakkeren onder de leeuwen ten onder gaan. Dat evenwicht handhaaft zich steeds. De mens, die bewust tracht hierin in te grijpen, is niet barmhartig. De mens echter, die een aan de beide partijen zijn hulp weigert, wanneer die hulp noodzakelijk is, verloochent zijn menselijk boven de dieren te staan en handelt dus niet meer menselijk en menswaardig. Zo zouden wij kunnen zeggen, waar het ook over gaat: je dient barmhartig te zijn, zolang je daarbij eerlijk kunt blijven en niet de verplichtingen, die je tegenover anderen op je hebt genomen, zult verloochenen.

De wetten van de natuur, de krijgswetten, de wetten van de handel e.d. moeten –wanneer zij in uw ogen misschien wreed zijn - toch maar door gaan. Daaraan kunt u niets doen. Het ligt buiten uw vermogen om deze wetten alleen te veranderen. Wel ligt het in uw vermogen om vanuit uw persoonlijk bestaan handelend op te treden tegenover de éénlingen, die u als éénling op uw weg ontmoet. Ik hoop, dat ik hiermee over dit citaatje voldoende heb gezegd. Als er iemand is, die nog een protest tegen een deel van mijn rede naar voren wil brengen, ga uw gang.

Wij zullen dan nu gaan pauzeren. Ik hoop, dat ik u niet te zeer heb verveeld,
Goedenavond, vrienden.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden,

Ik ben alleen maar bang, nu ik onmiddellijk na die bestuursinleiding kom, dat u zegt: "Ik voel nattigheid". In ieder geval, nat of droog, Nederlands of Saharaklimaat van binnen, wij moeten gaan beginnen met de "Vragenrubriek", waarin - zo u weet - persoonlijke vragen niet mogen worden gesteld.

Vraag: In de Bijbel lezen wij, dat koning Saul door bemiddeling van een waarzegster Samuël op laat roepen. Bij zijn verschijning zijn Samuëls eerste woorden: "Waarom maakt gij mij onrustig?" Ligt hierin niet opgesloten, dat wij verkeerd doen contact met de geesten te onderhouden en is het aan het medium wel geoorloofd bij dit contact te bemiddelen?

Antwoord: Aha, Wij zullen proberen een vergelijking te geven, die het probleem, naar ik meen, wel meteen opheldert.

U ligt thuis op bed, of u bent aan het werk. Nu komt er iemand en haalt u voor een nietigheidje uit uw werk, sleept u misschien nog ergens naar toe om uiteindelijk te zeggen: "Kijk, die heeft naar je gevraagd". Wat zegt u dan? "Ik was bezig, waarom heb je mij gestoord? Dat is toch geen werk, ik vind het geen manier van doen". En als u dit zegt, hebt u nog groot gelijk ook. Maar nu iets anders. U wandelt uw huis uit om een praatje te gaan maken met een ander. Nu zegt deze: "Het spijt mij, maar ik kan je niet ontvangen, want ik zou je wel eens onrustig kunnen maken". Daartussen is toch wel een groot verschil, hè?

Nu, dat zelfde verschil is er ook tussen het oproepen van geesten en het aan de geest gelegenheid geven zich te uiten, indien zij dit wenst. Het door u gegeven voorbeeld betreft het bezoek aan de heks van Endor. Zij trachtte geesten op te roepen, doch schrok zeer toen Samuël inderdaad verscheen. Zij had dit niet verwacht en was bang. Goed, dat was dus een lesje voor de heks en Samuël beiden. Maar stel nu eens, dat de geesten zich niet mochten uiten en de mensen

hiermee zich niet mochten bemoeien, waar zouden dan al die geestverschijningen en profetieën blijven, waarvan de oudtestamentaire wereld wemelt? Waar zouden dan alle profeten hun wijsheid vandaan moeten halen? De Stem Gods persoonlijk? Neen. Wel de Wil Gods, maar niet de Stem Gods, waarbij deze persoonlijk spreekt door de profeet. Daar zullen heus nog wel schakels tussen zijn. Trouwens wij lezen dan ook maar al te vaak, dat God een engel zond. Dat is dan schijnbaar toch wel geoorloofd. Wat meer is: op dergelijke verschijnselen is uiteindelijk gans de leer en opbouw van Israël gebaseerd. Dus, schijnbaar is op bepaalde manieren in contact komen met de geest niet alleen iets, wat je mag doen, naar zelfs iets, wat aan te raden is. Nu maak ik geen reclame voor mijzelf, hoor. Noch voor mijn vrienden, onze groep, of voor andere groeperingen. Ik stel alleen naar even vast.

Het contact met de geest op de juiste wijze kan aan de mens een deel van de Goddelijke Waarheid openbaren, waardoor hij zijn bestemming op aarde beter zal kunnen vervullen, dan anders mogelijk was. Maar hier gelijk achteraan, de mens heeft niet het recht de geest te dwingen, of te proberen dit te doen. Oproepen en bezweren kan natuurlijk door de geest in de lichte sferen genegeerd worden. Dan kun je zeggen: zij bezweren mij nu wel, maar laat ze maar doorzweren.

Doe je dat, dan heb je toch vaak het gevoel, dat je iemand tekort doet. Want men heeft schijnbaar toch wel behoefte aan je. Wanneer nu blijkt, dat die behoefte, waarvoor je uiteindelijk je sfeer een ogenblik verlaat, zo onbelangrijk is, dat het geheel voor jou een verlies van tijd en kracht wordt, wat zeg je dan? Zelfs, wanneer je er zelf geen schade door lijdt, dan kan het nog voorkomen, dat men zo bijgelovig juist jou alleen wil zien als degene, die een oplossing kan geven, dat je geneigd bent te zeggen: "Waarom doe je dit nu? Dit is toch niet goed?"

Enfin, ik wil de consequenties van dit alles voor u en het medium nog even opsommen. Op het ogenblik, dat gebruik wordt gemaakt van een dwingende vorm, of men tracht een bepaalde, nauwkeurig omschreven geest op te roepen met uitsluiting van alle anderen, zondigt men tegen deze geest. Wanneer men een geest de gelegenheid geeft om op aarde vanuit zijn eigen sfeer werkzaam te zijn, dan doet men, wat die geest betreft, in ieder geval een goed werk. Indien de eigen instelling goed is en men met goede bedoelingen dit geestelijk verkeer toelaat, verkrijgt men ook voor zichzelf hier grote geestelijke rijkdommen mee. Het is dus volledig acceptabel.

Vraag: Wanneer kan er een nieuwe wereldleraar worden verwacht? Bestaat er een goed gelijkende afbeelding van Jezus?

Antwoord: Dat zijn wel twee verschillende vragen. De wereldleraar, die verwacht wordt, is op het ogenblik al geboren. Maar hij is nog niet als zodanig opgetreden. Dat duurt nog wel even. Wil men vragen, wanneer de leer hier in het Westen te verwachten is, dan zou ik zeggen: waarschijnlijk de eerste symptomen over 70 à 80 jaar. Een werkelijk bekend worden en doordringen van deze leer waarschijnlijk eerst over 200 jaar. Dat dus, wat de wereldleraar betreft.

Of een goed gelijkende afbeelding bestaat van Jezus? Er bestaan er enkele, waarvan kan worden gezegd, dat zij redelijk gelijkend kunnen worden geacht. Dit is niet zo vreemd, want onder Jezus' leerlingen waren verschillende Grieken. Deze Grieken waren niet, zoals de Joden, afkering van het vervaardigen van afbeeldingen. Dit blijkt trouwens ook wel in verschillende vroeg-Christelijke krochten en krypten, waarin de doden begraven werden. Ook in Rome vinden wij dit terug. Men heeft Jezus aan de hand van beschrijvingen van ooggetuigen en later aan de hand van de schetslijnen in een zweetdoek redelijk gelijkend afgebeeld. Met dergelijke methoden kun je de waarheid soms al heel redelijk benaderen.

Maar een volledig juist en gelijkend beeld kan een dergelijk portret toch nooit geweest zijn. Schilders tot de 16e eeuw hebben zich vaak laten inspireren door deze kunstwerken, die stammen uit de periode van 60 - 200 na Chr. Latere schilders hebben Jezus meer weergegeven in overeenstemming met hun opvattingen van Hem. Deze afbeeldingen, tonen dan ook een type, dat uitgedrukt wordt in beelden van verschillende rassen en soorten. Ook dan blijft de typering nog redelijk. De romantische schilders zochten zuiver de kunst. En u weet, waar de romantiek begint, gaat de werkelijkheid meestal een eindje om. Indien ik mij niet vergis zijn er echter verschillende redelijk goede afbeeldingen, o.a. in Berlijn, één in een kunstgalerij in Turijn en in het bezit van het Vaticaan zijn er twee en één, die kort geleden is verkocht, als ik mij niet vergis, naar het zuidelijk deel van Noord-Amerika, of het noordelijk deel van Zuid-Amerika.

Reactie: Bij de beantwoording van de eerste vraag werden door u andere tijden genoemd, dan in een van de verslagen vermeld staan. Daar werd, naar ik meen, gesproken van 1968 of 1972.

Antwoord: Daarbij staat dan: "Optreden van de wereldleraar kan worden verwacht in ... .
Nalezen!

Reactie: Nu zegt u over 80 jaar.

Antwoord: Ho, ho! Het doordringen naar het Westen. Altijd goed luisteren, jongentje.

Reactie: In ieder geval is het toch goed, dat ik dit vraag? U zegt altijd; wanneer je er niet uitkomt met je eigen denken, dan vraag je het maar.

Antwoord: Daar hebt u groot gelijk in. Maar dat ik niet zonder enig leedvermaak, wijs op de fout, die u hier zelf gemaakt heeft, moet u mij toch maar niet euvel duiden. Het is geen onverdraagzaamheid, maar dat neemt niet weg, dat ik zo iets wel eens leuk vind. Trouwens, in dit geval gaat het over en weer. De anderen zijn daar meestal te beleefd voor. Maar wanneer beleefd zijn betekent, dat je tegen een ander alles zegt, behalve, wat je werkelijk meent, dan vind ik dat een dergelijke beleefdheid maar beter achterwege kan blijven.

Vraag: Mogen wij aannemen, dat die wereldleraar in het Oosten geboren is?

Antwoord: Die conclusie mag u inderdaad trekken.

Reactie: Vertelt u eens wat meer hiervan.

Antwoord: Neen. Dat doe ik nu eens niet. Alles, wat u weten moet, kunt u in de vorige verslagen hierover reeds vinden. Wat de leer betreft, de wereldleraar heeft die nog niet verkondigd. Zij is er dus nog niet. Roeit u nu maar met de riemen, die u hebt, dan zult u misschien later in staat zijn zijn leer te begrijpen en te aanvaarden. Sfeer van leven en plaats van geboorte maakt daar weinig bij uit.

Vraag: Zou het niet mogelijk zijn deze bijeenkomsten met een gebed tot God te openen en te besluiten?

Antwoord: Dat zou inderdaad mogelijk zijn. Maar daarmee raken wij dan in een sfeer, die onze Orde slechts te dele past. Zelfs toen men op aarde meende als vorm voor onze groep een kerkgenootschap als de juiste vorm te moeten zien, hebben wij geweigerd dit te doen. Waarom? Bidden doet een mens openbaar in doorsnee in een kerk. Een plaats, waar openbaar gebeden wordt, ziet hij dan ook als een kerk. Maar dit is geen kerk. Wij zijn geen voorgangers in de gebruikelijke zin van het woord. Wanneer wij hier tot u komen is het onze bedoeling, alle onderwerpen met u te bespreken. Daar wij voor onszelf weten, dat wij dit doen in een geest van volledige naasteliefde, daar wij gedragen worden door de gedachte met u tesamen het Goddelijke op deze wijze te benaderen, zijn wij overtuigd, dat God ons werk zal zegenen, ook al vragen wij daar niet uitdrukkelijk om. Wij zijn ervan overtuigd, dat God en de Goddelijke Kracht hier aanwezig is, evenals Jezus hier aanwezig is omdat wij uiteindelijk hier allen vergaderd zijn in de naam van wijsheid, waarheid en kosmisch bewustzijn. Dus ook in de Naam van God en al degenen, die in Zijn Naam trachten de mensheid tot God te voeren, hoe hun leer was, is, of waar zij vandaan komen. Het lijkt ons juist daarom niet nodig te bidden.

Wij weten, dat er een zekere behoefte aan leiding bestaat. Om daar enigszins aan tegemoet te komen hebben wij de neutrale weg gekozen, die "Het Schone Woord" ons biedt. Een voordracht, die indruk maakt. Een gedichtje misschien, een meditatie. Iets, waardoor wat ook in het gebed zo sterk tot uiting komt, de eenheid met God en de mensheid een ogenblik bevestigd kan worden. Maar indien wij letterlijk gaan bidden, dan zullen velen onder degenen, die juist het meest behoefte hebben aan een houvast wegblijven. Er zijn mensen, die voor een gebed en voor gezang op de loop gaan, omdat zij zo vaak juist daar waar deze dingen overheersen, teleurstellingen ervaren hebben. Vandaar dat wij te alle tijden zullen trachten deze dingen achterwege te laten, wetende, dat ons ernstig streven in de ogen van het Al Scheppend Vermogen (aan) een gebed zeer gelijk komt.

Enkele vragen over medische onderwerpen.

Spreker: Een uiteenzetting hiervan en het geven van een therapie kan alleen geschieden in een besloten gezelschap, waar deskundigen aanwezig zijn, zodat geen gevaar voor het optreden van misvattingen bestaat. Indien een dergelijke bijeenkomst wordt belegd, zijn wij bereid hiervoor deskundigen onzerzijds te zoeken, die over dit onderwerp juister, beter en overtuigender kunnen spreken dan ik dit kan doen. Misschien kunnen dezen daarbij dan ook wenken geven, die voor u waardevol zijn. Voor een bijeenkomst als deze zijn dergelijke onderwerpen niet geschikt. Dat is geen hatelijkheid, maar in een besloten kring kunnen wij, indien er deskundigen bij zijn, veel verder gaan dan hier ooit mogelijk zou zijn en dus ook meer en betere resultaten bereiken.

Vraag: Is het Poujadisme verenigbaar met het existentialisme?

Antwoord: Dit is onmogelijk. Het Poujadisme is een wijze van leven en denken die berust op een behouden van al wat men bezit. Het existentialisme is een wijze van leven, waarbij de persoonlijkheid tot uiting wordt gebracht. Een existentialist leeft voor zich. Hij drukt zijn eigen wezen, verlangen en denken in zijn eigen leven uit. Binnen het kader van het Poujadisme is dit onmogelijk, daar het gebaseerd is op de massa, de organisatie van de massa en het zich geheel tot een bepaald streven blijven bepalen van de massa. Het lijkt hierin op het fascisme. Zonder een beheersing van de massa is het onmogelijk dat de idealen van het Poujadisme, - zo hier over idealen al gesproken mag worden - tot de werkelijkheid worden.

Vraag: Wat is de bedoeling van de legende van Chronos: het verslinden van zijn eigen kinderen, enz.?

Antwoord: Chronos is in de eerste plaats het symbool van het voor ons Alomvattende, waarin wij volgens ons bewustzijn alleen bestaan: de Tijd. Het tijdservaren ook. De tijd keert niet terug, doch gaat steeds verder. Wat zijn in dit beeld de kinderen van Chronos? De dagen, de uren. Maar indien de tijd voortgaat, vernietigt zij in deze voortgang de ogenblikken, die zij uit zich voortbrengt. Dagen, jaren e.d. zijn delen van de tijd, die als zodanig kunnen worden gezien en ervaren door ons. Maar wanneer wij de tijd als een continu proces zien, dan zal het wezen van de tijd deze gemaakte onderscheidingen tussen tijdsmomenten weer geheel vernietigen. Nu denken wij echter nog slechts aan Chronos als de tijd. Hij vertegenwoordigt als beeld echter meer.

Hij is ook het beeld van de ontwikkeling. Wanneer wij nu zien, dat hij voor zich als de eerst bestaande uit zich alle dingen ontwikkelt, dan wordt het begrijpelijk, dat, wanneer hij voortgaat met de ontwikkeling, uit en door zijn eigen wezen, zijn kinderen zal moeten verslinden. Want de onvolmaaktheid van bewustzijn, die in de begrippen bewustwording en vooruitgang ligt, zal voortdurend volgens het besef van de bewustwording, de tijd, misgeboorten voortbrengen.

Chronos zal het kind, dat hem door zijn uiting wordt geopenbaard, niet verslinden in jalousie, omdat het beter en groter is dan hijzelf, of omdat het meer betekent dan hijzelf. Hij zal trachten zijn eigen gedachtenwereld en de waarheid daarin te erkennen. Het feit, dat dit kind dus ook het zijne is, brengt met zich, dat op het ogenblik, dat het naar buiten treedt, geboren wordt, al achter is. Chronos is met zijn vooruitstrevend bewustzijn veel verder dan het kind krachtens zijn wezen ooit kan zijn. Vandaar, dat hij deze kinderen in zich terugneemt, "verslindt".

De moeder is het daar echter niet mee eens. Iets, wat best te begrijpen is. Zij geeft Chronos onverteerbare kost en verbergt de kinderen. Wat blijkt nu? Dat het eerst monsters van de afgrond zijn. De cyclopen. Nemen wij nu Chronos als het ontwikkelende principe, als symbool van de vormgevende geest, dan kunnen wij de conclusie trekken, dat zijn gade waarschijnlijk de materie is. Voor de materie is de vorm op zich voldoende, mits zij uit haar geboren is, voortkomt. Voor het bewustzijn is de vorm slechts dan aanvaardbaar, wanneer het bewustzijn erin gespiegeld wordt. De vormen van de materie blijken dan later vaak monsters te zijn, vijanden van een waar bewustzijn, dat door de geestelijke krachten wordt voortgebracht, wanneer zij zich openbaren in de materie. Overwinnen de kinderen de vader, dan houdt de geleide Schepping op en vangt de bewustzijnzoekende vormenwereld aan te zijn.

Opmerking: Zeus, het gespaarde kind, overwint zijn vader en dwingt hem later de verslonden kinderen weer terug te geven.

Antwoord: Op het ogenblik, dat het gespaarde kind - dat onvolledig is - zich tegenover zijn vader kan stellen, dus ook bewustzijn heeft van de werkelijkheid van die vader - geestelijk bewustzijn, maar ook omvattend bewustzijn - dan kan elke herinnering, al hetgeen in de tijd bevat wordt, zoals het verleden, worden teruggevonden, teruggehaald. Men kan het dan weer gebruiken en verwerken in het heden. De mensen doen dat in zekere zin ook. De heren, die met kinderschopjes en kinderbezempjes de oude scherven opgraven, doen eigenlijk ook iets dergelijks. Zij dwingen de aarde terug te geven, wat zij verslonden heeft en reconstrueren zo de waarden en het wezen van lang vergane beschavingen. Maar zij lijken meestal niet veel op Zeus, hoor.

Vraag: Ik ben hier voor de eerste keer, maar bij de eerste spreker en ook nu neem ik duidelijk een uitstraling waar.

Antwoord: Och ja, dat is te begrijpen. Per slot van rekening geven wij er de voorkeur aan een goed medium, zoals dit, te oversluieren. D.w.z., dat ons wezen zich eigenlijk iets buiten dat medium uitsteekt, bovendien trekken we van vrienden de nodige krachten aan om het medium af te schermen e.d. Zo ziet u dan dus die uitstraling, die over het algemeen ook nog bepaalde

kleuren toont. Daarin herkent u dan weer de hoofdeigenschappen, die wij als persoonlijkheid bezitten. U ziet dus iets, wat wel altijd waar te nemen is, maar wat de meeste mensen niet zo gemakkelijk zien. U hebt dus eigenlijk een streepje voor bij menigeen. Maar daar moet je maar niet teveel op letten.

Reactie: Er zijn geen vragen meer. Wilt U misschien zelf nog een onderwerp behandelen?
Antwoord: Ik ben niet zo sterk in onderwerpen. Maar zullen wij nog wat spelen met definities misschien? Dan zegt u maar, wat u gedefinieerd wilt hebben, en ik zal proberen het te definiëren op mijn manier. Ik zal als voorbeeld zelf met een definitie beginnen: De O.D.V. als vereniging op aarde.

De Orde der Verdraagzamen lijdt
gedurende de meeste tijd
aan onverdraagzaamheid van leden,
die weliswaar voor verdraagzaamheid intreden,
bij anderen,
maar het te moeilijk vinden de onverdraagzaamheid
in zich opeens te gaan veranderen.

Vraag: Kunt u een definitie geven van "Zo boven, zo beneden"?

Antwoord: Zeker, dat kun je op twee manieren doen.

Hij stond aan de trap, nam een stap en brak haast zijn nek. Viel langs de trap, viel over het hek en, ofschoon hij geen bewustzijn had van het heden, was hij eerst zo boven, toen zo beneden. Dat was het grapje, nu de ernst. Daarbij moet ik wel even zeggen, dat "boven" voor ons niet de uitdrukking is van een richting, maar van een bewustzijnstoestand, dus "hogere staan".

Wat uit God geboren is, zal overal bestaan,
Want zonder God zal al wat is geheel ten gronde gaan.
Zo is het verleden in de toekomst en het heden.
Eén ding blijft steeds gelijk:
De uiting van God in zijn schepping.
Dit is onze werkelijkheid.
Zo zeg ik dus niet zonder reden:
Zo het boven is, is het ook beneden,
Wie zich dit realiseert en zich tot de juiste waarden keert,
is nog beneden en toch boven door het bewustzijn,
dat hij zich verwerft,
waardoor hij niet slechts Kracht en Licht,
maar ook bewustzijn erft.

Vraag: Een definitie van een politieagent?

Antwoord:

Een man, die het verkeer bestuurt en de burgerij behoedt,
zolang hij steekt in het blauwe goed,
Maar na de dienst, mens zoals alle anderen,
die de regels overtreden en misschien zelfs onverwacht,
iets van eigenaar doen veranderen.
Wel zeg ik niet, dat een agent steeds zo geboren is,
maar het is een feit, voor een agent is onschuld een gemis.
Als goed agent moet je in je hart een zondaar zijn,
eerst dan kun je de zonden van anderen verstaan
en ook werkelijk de misdaad steeds verslaan.

Vraag: Een handelsagent?

Antwoord:

Een handelsagent is een handelaar,
die voornamelijk handelt met andermans waar,
Hij roemt die ten goede, met eigen naam.
Zo scheidt hij een omlijsting met veel verstand,
waarbij goederen gaan van hand tot hand

en indien dit redelijk geschiedt,
een flink deel van de winst ook voor zichzelf geniet.

Vraag: Een boekhouder?

Antwoord:

Iemand, die de werkelijkheid met cijfers in een boekje tracht te vangen,
de cijfers kloppend te krijgen is meestal zijn grootste verlangen.
Het resultaat van dit naarstig streven,
is dat er in de boekhouding meer klopt
dan in 't dagelijks leven.

Dit is misschien niet heel dichterbij, maar zeker waar.

Vraag: Een beiaardier?

Antwoord:

Iemand, die met een hoofd vol belletjes loopt
en met klokken klepelt door de lucht,
zo vanuit een toren heel de wereld troost met zoet gerucht.
Maar klinkt helder, zacht wel het geluid,
op zachte wijze scheidt hij het niet.
Hij trapt en slaat met alle macht,
klinkt soms zijn liedje als een klacht,
de slagen, waar het uit werd geboren,
kan men in het klokkelied niet horen.

En om het meteen met het leven te vergelijken, vele dingen, die mooi lijken op een afstand,
blijken raar in elkaar getimmerd te worden, wanneer je er dicht bij zit.

Vraag: Veters verkoper?

Antwoord: Hu, als ik dat er niet goed afbreng!

Een kleinhandelaar in zuiverste zin van 't woord,
Die de mond vaak wordt gesnoerd,
maar toch welbespraakt u tracht te roeren
tot aankoop van wat schoenensnoeren.
Om schoenen en klompen desnoods te berijgen,
opdat hij, zelfs zonder dat zorgen dreigen,
spijs en onderdak kan vinden.
Zo zoekt hij voor zijn handel
de grootste dwaas te vinden om,
wat hij niet gebruiken kan, die ander te verkopen,
waarbij hij altijd weer op winstjes durft te hopen.

Vraag: Een criticus?

Antwoord: Dat zijn er eigenlijk twee, want daar hoort de criticaster ook bij.

Een criticus is een man die van zoveel verstand dient te hebben,
dat hem het verstand soms wankelt.
Hij geeft zijn oordeel altijd weer,
of hij nu opbouwt dan wel breekt,
misschien goeds scheidt, of ook breekt,
maar giftig, of gezond van pen, altijd kan hij zeggens
Ik verdien aan de fouten van anderen, omdat ik criticus ben.

De criticaster is de man, die nergens verstand van heeft,
maar voorgeeft overal verstand van te hebben.
Vandaar, dat hij kritiek heeft op alles, wat hij niet begrijpen kan.
Wat hij wel begrijpt, verzwijgt hij liever maar,
omdat men niet begrijpe, hoe weinig verstand hij wel heeft.
Dus is een criticaster een soort criticus,
die geen recht heeft om kritiek uit te oefenen,
toch kritiek uitoefent, - ook ongerechtvaardigde kritiek -
waar die niet op zijn plaats is
en zo vaak zijn kritische uitlatingen pleegt op een ogenblik,

waar de criticus door zijn oordeel later de criticaster aan kan tonen,
dat hij geen kritisch, maar slechts een lastig en onbenullig mens is.

Vraag: De toverfluit?

Antwoord: Wat is het dan? Mammageno of Pappagena? Praat ik over muziek, of over de werkelijkheid? De toverfluit is een sprookje, waarin de werkelijkheid wordt verhuld achter vele beelden.

Laten wij dan daarvan maar zeggen: een muzikaal spel, waarbij de zinrijkheid achter het schijnbaar zinloze, maar verrukkelijke wordt verborgen, zoals menige vrouw achter haar uiterlijk schoon tracht haar verstand te verbergen. Maar heren, laten wij het niet op ons laten zitten, wanneer de dames nu meteen een sneer geven in de richting van de heren. Zij denken, dat ik nu eigenlijk gezegd heb, dat de heren zó dom zijn, dat zij schoonheid boven verstand prefereren. Laten wij daarom meteen vaststellen: menige man heeft meer verstand van vrouwelijke schoonheid, dan zijn vrouw vermoedt, dat hij aan verstandelijke vermogens bezit.

Maar vrienden, na dit roezemoezig vakantieachtig einde zullen wij nu toch nog wel even naar de ernst terug moeten keren. Ik zou nog een definitie toe willen geven en dan krijgt u als slot natuurlijk nog "Het Schone Woord".

De ware zoeker.

Iemand, die zoekt, omdat hij eigen feilen kent, omdat hij eigen feilen bemerkt. Zo komt hij, versterkt door het aantonen van eigen gebrek tot een verbeteren daarvan uit eigen krachten. Zo wordt hij zoekende steeds weer tot het einddoel gebracht.

Ook dit, mijn vrienden, is dan misschien geen poëzie, maar zeker waarheid. Zo moet u ook maar aan mij denken: soms een clown, soms wijsgerig. Maar in elke vorm, net als de meesten onder u, zoekende naar iets, wat ik nog niet bezit. Soms vermoed ik, dat ik het wel bezit, doch het nog niet ken. Eens hoop ik mij te realiseren, hoe rijk ik eigenlijk ben. Goedenavond.

Goedenavond, vrienden.

HET SCHONE WOORD

Wie zich kan verheffen boven de behoefte tot erkennen,
leeft in de goddelijke vrijheid

Ik ben niet vrij en niet bewust van leven en van wezen,
ik ken geen vrede en geen rust, waar ik zoveel moet vrezén.
Toch is er in mij iets, dat naar vrijheid steeds lust.
Vrijheid, waar kan ik u vinden? In wereld? In sfeer? In bestaan?
Wanneer ik u nader en denk: ik bezit u,
dan blijkt het steeds weer te zijn een waan,
die mij voortdrijft in nieuwe jacht naar u.

Vrijheid, kan ik u verwerven, wanneer ik mijn wereld aanvaard?
Of moet mijn wereld sterven?
Wordt mij harteleed niet bespaard voor gij in mij bestaat?
Zolang er een wereld eens mij bestaat,
Zolang mijn wezen met anderen gebonden blijft en nog de weg gaat
van sterven en van voortbestaan,
dan zijt gij, vrijheid, nooit een werkelijkheid.

Gij zijt een droom, een waan, die ik in mij draag.
Een illusie, waarmee ik traag bewustzijn schraag,
opdat ik de moed behoude verder op mijn weg te gaan.
Vrijheid, wanneer ik niets meer ken,
wanneer de wereld ledig is en mijn bewustzijn zwijgt,

wanneer mijn levensvlam in 't grote levensvuur opstijgt,
dan zijt gij werkelijkheid.

Dan streef ik niet meer, dan vraag ik niet meer
te erkennen wat 's levens waarden zijn.
Ik zoek niet meer naar heer en meester en vrees geen afgrond meer.
Ik ben, te zijn en slechts te zijn, dat is der vrijheid kroon.
Al het andere woord, dat "vrijheid" heet,
is waan en strekt de vrijheid slechts tot hoon.

Gij, die u, zoals ik, aan 's levens wet gebonden weet,
streeft gij de vrijheid aan?
Dan zult gij offeren leven, wereld en bestaan,
vreugden en lijden, de droefheid en de lach.
Dan is er niet meer dag noch nacht, licht noch duisternis.
Slechts blijft ons het zijn, dat niet t' omschrijven is.
Het bestaan, dat wij niet kunnen omvatten.

Daarom, streef nu nog niet naar vrijheid: Streef naar bewustzijn.
Vrij zijn wij in ieder geval om een deel van het streven te verwerpen.
Vrij zijn wij om te zeggen, dat wij de vrijheid niet begeren,
dat wij de banden van het zijn willen aanvaarden op onze eigen wijze.
Daarin zijn wij vrij. Onze vrijheid is negatief, maar dat neemt niet weg,
dat wij reeds nu een vrijheid bezitten.
Een vrijheid, die wel negatief moet zijn, omdat onze wereld een waanwereld is.

Wat zal ik zeggen tot de vrijheid, wanneer zij tot mij roept?
Vrij ben ik niet, doch vrijheid, gij zijt mij nog een te grote last om te dragen.
Vrijheid, gij zijt voor mij nog te groot. Ik kan in u nog niet bestaan.
Maar ik weet, dat gij u reeds nu in mij uit.
Dat ik binnen de gebondenheid reeds in een vrijheid tot ontkennen en ontzeggen
de vreugde kan vinden, die mij eens tot u zal leiden.
Wanneer ik al verworpen heb en niets meer begeer.
Wanneer ik onberoerd mijn weg tot God ga, één met het Goddelijke Zijn,
dan zult gij, vrijheid, een werkelijk deel zijn van mijn leven.
Maar niet voordien.

Hiermee beëindigen wij dan de bijeenkomst. Ik wens u een goede huisgang en een gezegende nachtrust.